

Chương 1: Con "Mọt Sách" Biết Yêu

Tôi vốn là con trai út nên rất được bố mẹ, anh chị, cưng chiều đặc biệt. Thêm một điều nữa là tôi học rất giỏi. Khi còn ở Việt Nam, từ lớp một cho đến lớp bốn, tôi đều mang phần thưởng cuối năm về khoe với gia đình. Sang Canada, môn học nào tôi cũng lấy được hạng A hết, vì thế bố mẹ tôi càng thương yêu tôi hơn. Nhưng chính điều này đã làm tôi khổ tâm rất nhiều, vì hai ông bà cứ xem tôi như là một đứa con nít vậy, làm cho tôi có cảm giác như mình vẫn mãi là một trẻ con.

Trong ba anh em, anh Hai và chị Ba của tôi tánh tình hơi giống nhau, cả hai đều rất hoạt bát, ăn nói lanh lẹ, riêng chỉ có tôi là hay trầm lặng và ít nói trước mặt mọi người. Tối ngày tôi chỉ thích thu mình trong căn phòng yên tĩnh. Tôi gọi căn phòng ấy là giang san của tôi. Được làm chủ cái thế giới riêng của mình, đó là điều tôi cảm thấy vui vẻ nhất. Bất kể anh Hai gọi tôi là "thằng nhà quê" hay chị Ba kêu tôi là con "mọt sách", tôi vẫn cứ giam mình trong cái giang san nhỏ bé đáng yêu ấy.

Thế rồi, có một ngày kia, cái giang san của tôi đã không còn như ngày nào nữa. Ngay cả cái đời sống tự do và cái thế giới nội tâm của tôi cũng đã bị xáo trộn lên. Những ngày tháng bình dị, những giờ giấc yên tĩnh, hầu như đã bị "người ta" chiếm đi hết. "Người ta" mà tôi đang nhắc đến đó là "Thúy Vi". Ồ, không! Phải gọi nàng là "nhỏ Vi" mới đúng! Sỡ dĩ tôi gọi Vi bằng "nhỏ", vì nàng có một chiều cao rất khiêm tốn, kém hơn tôi ít nhất là ba tuổi, và nàng rất hồn nhiên như một trẻ con. Chẳng những thế, nhỏ hay chọc phá tôi như một thằng con trai và mỗi lần nhỏ mở miệng là tôi phải tốn ít nhất vài tiếng đồng hồ để nghe nhỏ thao thao bất tuyệt chẳng khác nào một bà bán cá ở ngoài chợ. Có thể nói, từ cha sanh mẹ đẻ cho đến lớn khôn, đây là lần đầu tiên tôi mới gặp một người con gái kỳ cục như nhỏ.

Cái ngày mà nhỏ đến gõ cửa con tim của tôi tính đến hôm nay cũng gần một năm rồi. Và sự hiện diện của nhỏ trong cuộc sống của tôi phải kể từ cái ngày hôm ấy...

Hôm ấy, tôi đang ngồi trong thư viện làm bài, bỗng nhiên có một người con gái kéo ghế tự nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi. Nàng nở một nụ cười rất tươi và hỏi tôi một câu:

- Anh là người Việt phải không?

Tôi miễn cưỡng gật đầu một cái.

- Vi thấy anh có quyển sách "calculus" nên đoán là kiến thức về toán của anh chắc rất cao. Đúng lúc Vi có một bài toán giải hoài mà chẳng ra kết quả gì hết. Anh có thể giải giúp dùm Vi không?

Nhỏ tự nhiên thế đấy! Khi không đi nhờ một người con trai xa lạ để giúp mình làm toán, và còn giới thiệu khéo tên mình nữa chứ. Trước cử chỉ thân thiện và ngây thơ của nhỏ, tôi đành phải nhận lời giải dùm một bài toán lớp 10. Thật ra bài toán rất dễ, nhưng không hiểu sao, trông khuôn mặt sáng sủa có vẻ rất thông minh của nhỏ lại chẳng giải ra được một bài toán đơn sơ như thế.

Khi tôi giải xong, nhỏ cảm ơn ríu rít và bắt đầu từ hôm đó trở đi, hằng gặp tôi ở trong thư viện, nhỏ đều mang sách vở đến nhờ tôi chỉ dùm.

Nhiều lúc, tôi cố tình vào thư viện thật sớm, tìm một góc nào thật khuất để khỏi bị nhỏ phát giác, nhưng vô ích, lần nào cũng bị nhỏ bắt gặp hết. Lúc đó tôi cảm thấy rất bị phiền, đôi khi tôi cố tình chau mày, hoặc nhăn mặt lại ngăm ra hiệu cho nhỏ biết là tôi không được rảnh rỗi lắm. Thế nhưng nhỏ vẫn kiên nhẫn ngồi chờ tôi, thỉnh thoảng hỏi tôi cái này cái nọ, rốt cuộc tôi đành phải chịu thua nhỏ.

Hai tháng sau, chúng tôi bắt đầu liên lạc điện thoại với nhau. Nhỏ gọi cho tôi rất thường xuyên, mỗi lần nói chuyện cũng ít nhất là một tiếng đồng hồ. Hết hỏi tôi cái này cái nọ, lại bắt tôi kể chuyện hồi thơ ấu cho nhỏ nghe, khi cảm thấy là mình đã hỏi và nghe chán rồi thì nhỏ bắt đầu kể về chuyện của nhỏ. Ôi thôi, nào là chuyện bạn bè, gia đình, điện ảnh, v.v... Chủ đề nào nhỏ cũng say sưa bàn tán, và lần nào cũng vậy, tôi phải bảo với nhỏ rằng: "Anh thấy nhỏ nên "xì tốp" đi là vừa! Mấy cái này nhỏ kể nhiều lần lắm rồi." Lúc đó nhỏ mới chịu ngưng câu chuyện của mình.

Rồi hình như cảm thấy tôi chưa bị quấy rầy đủ nên có một ngày nhỏ muốn đến nhà tôi mượn cái computer xài đỡ vì máy của nhỏ đã bị trục trặc gì đó. Khi nhỏ vào phòng tôi, nhỏ reo lên như một đứa con nít:

- À bây giờ Vi mới hiểu vì sao anh Duy hay nhốt mình trong phòng.Ồ tuyệt quá, phòng của anh có đủ thứ hết... ti vi, đầu máy này, máy vi tính nè... còn có game và sách vở nữa... hay thật.

Thế là hôm đó nhỏ đại náo phòng tôi một trận. Nhỏ lục lọi hết mọi thứ, làm căn phòng ngăn nắp của tôi thoáng chốc biến thành một bãi chiến trường lộn xộn.

Những ngày tháng kế tiếp, nhỏ rủ tôi đi chơi bowling, ice skate, roller skating... v.v... Hễ tôi từ chối thì nhỏ chu mỏ chọc quê tôi là một thằng con trai nhát nhất trong đám bạn trai mà nhỏ quen biết. Có lẽ nhỏ biết tôi có tự ái rất cao nên cố tình nói như thế để tôi chịu đi chơi với nhỏ. Thật vậy, tôi rất tự ái và còn tự cao nữa. Nếu nhỏ dám bảo là tôi không làm được thì tôi cố gắng thực hiện cho bằng được.

Chương 2: Con "Mọt Sách" Biết Yêu

Từ ngày có sự hiện diện của nhỏ, anh chị tôi không còn gọi tôi là "thằng nhà quê" hay con "mọt sách" nữa. Lúc mới đến nhà tôi được vài lần, nhỏ hỏi tôi một câu rất ngây ngô:

- Anh Duy nè! Tại sao chị của anh kêu anh là "con mọt sách" mà không phải là "thằng mọt sách"?

Tôi gò đầu nhỏ liên tiếp vài cái:

- Nhỏ ngu ơ là ngu! Thế nhỏ có nghe ai gọi con mọt là "thằng mọt" bao giờ chưa? Và con kiến là "thằng kiến" không?

Nhỏ vội lắc đầu và nhe răng cười trừ.

Rồi có một lần tôi đang lái xe đưa nhỏ về nhà, trước khi xuống xe nhỏ quay qua bắt lỗi tôi:

- Tại sao anh cứ gọi em bằng "nhỏ" hoài vậy? Người ta có tên đảng hoàng chứ bộ?

Tôi đáp nhanh:

- Thì nhỏ vừa nhỏ con, lại ít tuổi hơn anh, không gọi là "nhỏ" chứ gọi bằng gì?

Nhỏ vội đính chính:

- Gọi bằng Vi đi! Người ta sắp 18 tuổi đấy! Không còn là trẻ con nữa đâu!

Tôi cười khanh khách:

- Ha... ha... Trong mắt của anh, nhỏ lúc nào cũng là trẻ con hết...

Nhận thấy nét mặt của nhỏ không được vui, tôi bèn xuống nước năn nỉ:

- Nhỏ giận anh hả? Thôi được anh sẽ gọi nhỏ là "nhỏ Vi", chịu chưa?

Ai ngờ, nhỏ giận thiệt:

- Anh đúng là một thằng nhà quê nhất trên đời!

Dứt lời, nhỏ đóng găm cửa xe lại và đi thẳng vào nhà. Không đầy ba bữa sau, nhỏ tự động làm lành với tôi. Chiến tranh cũng là nhỏ mà hòa bình cũng một tay nhỏ cả. Ở bên cạnh nhỏ suốt mấy tháng nay, tôi hầu như đã làm quen hết những tính nết kỳ dị của nhỏ. Trong lúc tôi nhận thấy rằng mình rất thấu hiểu nhỏ thì có một ngày kia, nhỏ tự dưng cắt đứt mối quan hệ với tôi.

Sự kiện xảy ra bắt đầu từ cái hôm sinh nhật 4 tuổi của bé Lan, đưa con gái đầu lòng của ông anh cả tôi. Sau khi tiệc tùng xong, nhỏ phụ rửa chén với chị dâu tôi, còn tôi thì nhanh chân bỏ trốn trong phòng vì xưa nay tôi vốn ghét cái không khí ồn ào và náo nhiệt. Lát sau chị Ba tôi đi vào, cố tình dò xét tình cảm giữa tôi và nhỏ:

- Hồi nào tới giờ, chị tưởng đâu em chỉ biết có sách vở và cái vỏ ốc sên này thôi chứ, không ngờ em lại quen được một cô bạn gái rất xinh đẹp và dễ thương ghê. Theo chị thấy thì cả nhà mình trên dưới đều quý mến Vi cả, vậy người nhà của nó có thích em không?

Tôi trở mặt, kinh ngạc nhìn chị mà trả lời:

- Trời hỡi, bộ chị tưởng tụi em có gì với nhau sao? Con nhỏ đó nó không phiền em một ngày là em cảm ơn trời phật lắm rồi. Con gái gì mà phá phách y như con trai, nói chuyện thì giống như mấy bà bán cá ngoài

chợ, chả có tí dẫu dàng và đoan trang của một người con gái chút nào cả.

Tới phiên chị tôi tròn mắt hỏi lại:

- Em không thích người ta, sao cứ đi chơi với con gái người ta hoài vậy? Năm nay em cũng đã 21 tuổi rồi, tuổi này có bạn gái là thích hợp nhất. à, hay là em đang chằm trúng người khác?

Tôi vội vàng đính chính:

- Tại nhỏ ép em đi chơi chứ em nào có muốn đi đâu, và em cũng chưa có để ý đến một ai cả. Em nói rồi, ngày nào chưa lấy xong bằng đại học, thì em quyết không quen ai cả.

Chị tôi chắc lưỡi vài cái:

- Ch... ch... ch... Em đúng là một con mọt sách chính hiệu!

Nói xong, chị tôi bỏ đi ra ngoài, ra tới cửa, chị tôi đứng ngay Vi đang đứng bên cánh cửa tự bao giờ. Trong khi chị tôi tỏ ra lúng túng thì nhỏ vui vẻ trả lời:

- Chị nói rất đúng! Anh đúng là một con mọt sách chính hiệu và là một thằng nhà quê nhất trên đời này. Còn khuya em mới thích anh?

Chiều hôm đó, tôi chở nhỏ về như thường lệ. Trái hẳn mọi khi, hôm nay nhỏ im lặng một cách kỳ lạ song tôi chẳng buồn hỏi nhỏ vì sao. Mãi đến lúc xe đậu trước nhà nhỏ, thì nhỏ mới quay sang hỏi tôi một câu:

- Có bao giờ con mọt sách biết yêu không nhỉ?

Câu hỏi bất ngờ của nhỏ khiến tôi sửng sốt vài giây. Có phải nhỏ muốn ám chỉ tôi chẳng? Tôi chưa kịp nói gì thì nhỏ đã nhanh nhẹn bước xuống xe rồi, và đó là lần cuối cùng mà tôi đã ở riêng với nhỏ.

Chương 3: Con "Mọt Sách" Biết Yêu

Sau cái ngày hôm ấy, nhỏ không hề gọi điện thoại hoặc đến nhà tôi chơi như ngày xưa nữa. Một tuần, hai tuần, một tháng trôi qua, nhỏ hoàn toàn biến mất. Nhỏ cũng không còn đến thư viện để tìm tôi như mọi khi. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp nhỏ đang đi trên hành lang cùng với vài đứa bạn gái, tôi mừng rỡ mỉm cười với nhỏ, nhưng nhỏ cố tình phớt lờ như chẳng hề nhận ra tôi là ai. Tôi nghĩ là nhỏ đang giận hoặc chơi trò gì với tôi, nên tôi cứ đinh ninh chờ đợi rằng nhỏ sẽ tự động làm lành với tôi. Hơn nữa ngày thi cuối năm học cũng sắp tới rồi, thế nào nhỏ cũng đi kiếm tôi nhờ chỉ toán đùm.

Mùa thi lặng lẽ trôi qua, mùa hè nắng ấm lại đến với mọi người, nhưng nhỏ vẫn không thèm đến tìm tôi. Đáng lẽ không còn ai quấy rầy mình thì tôi phải vui mới đúng. Song bao ngày qua, tôi dường như đã quen với sự hiện diện của nhỏ. Không có nhỏ, tôi thấy mình ít nói trở lại, giang san của tôi chẳng còn xáo trộn nữa, mọi thứ trở nên im lìm, vắng vẻ. Tôi bắt đầu biết buồn, cảm thấy mình rất cô đơn. Kỳ thật, trước nay tôi vẫn sống như thế, nhưng tôi chưa hề có cái cảm giác hiu quạnh như là lần này. Song tôi tự khuyên mình rằng thời gian rồi tôi cũng sẽ làm quen trở lại thôi.

Đó là những chuyện của ngày ấy. Còn hôm nay, chuyện gì sẽ xảy ra? Hôm nay đúng là ngày sinh nhật 18 tuổi của nhỏ. Nhỏ có mở tiệc sinh nhật như là nhỏ đã từng nhắc với tôi không? Nếu có, tại sao đã hơn 6 giờ chiều rồi mà nhỏ vẫn chưa mời tôi?

Tôi nhận thấy lúc gần đây tôi thường hay thắc mắc và tự hỏi mình rất nhiều câu vớ vẩn. Suốt 2 tháng hè qua, tôi chẳng những không quên được nhỏ mà tôi càng thấy nhớ nhỏ nhiều hơn. Sau cùng, tôi dẹp hết các tự ái và tự cao sang một bên, tôi quyết định tản bộ đến nhà nhỏ để chúc mừng sinh nhật cho nhỏ và luôn tiện hỏi nhỏ một lần cho rõ ràng.

Tôi rời khỏi nhà lúc 8 giờ tối, bên ngoài mặt trời vẫn chưa lặn hẳn. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ xem mình sẽ nói gì với nhỏ đây? Tôi lại thắc mắc không biết nhỏ có thích món quà sinh nhật mà tôi đang mang đến cho nhỏ chẳng? Thật ra đây là lần đầu tiên tôi tặng quà cho một người con gái, nên tôi không biết là mua quà gì. Cũng may chị Ba chọn hộ tôi một chiếc váy dài cho nhỏ, chị nói đáng nhỏ mặc váy là hết sảy. Tôi cứ nghĩ ngợi vớ vẩn được nửa tiếng thì thoáng chốc đã thấy mình đang đứng trước sân nhà nhỏ.

Quả nhiên, nhỏ đang mở tiệc sinh nhật trong nhà vì trông thấy xe cộ đậu đầy sân và tiếng cười nói phát ra từ nhà nhỏ là tôi đã đoán trúng rồi. Tôi mon men nép mình bên cánh cửa sổ phòng khách nhà nhỏ, tôi thấy một đám trai gái khoảng chừng 16 tới 25 đang vây quanh một người con gái có mái tóc dài ngang vai. Phải mất vài phút sau tôi mới nhận ra được người con gái đó và tôi không khỏi buột miệng kêu lên vài tiếng:

- Trời ơi nhỏ Vi đấy sao?

Nhỏ bây giờ trông khác xưa rất nhiều. Mái tóc quăn tít ngày nào đã được duỗi thẳng ra. Nhỏ mặc một chiếc áo đầm hai dây, để lộ hai bờ vai trắng nõn nà trông rất khiêu gợi. Chiếc áo đầm dài chấm gót làm đáng

nhỏ thướt tha, dịu dàng như một thực nữ. Màu áo xanh điểm vài hoa trắng nhỏ nhỏ làm tăng thêm vẻ tao nhã và thánh thoát tựa một tiểu thơ đài các. Bước chân của nhỏ nhẹ nhàng, uyển chuyển như một nàng công chúa dưới thời nhà Thanh của Trung quốc xưa. Bất giác, tôi say mê ngắm nhỏ mà tưởng chừng như mình đang lạc vào chốn thần tiên. Tôi nghe trái tim mình đập loạn xạ kèm theo những tiếng nho nhỏ:

- Thúy Vi! Nhỏ của anh đây sao? Không gặp hai tháng, nhỏ đã rung mình biến thành một thiếu nữ xinh đẹp đến thế này sao?

Có một tiếng nói rất lớn làm hồn tôi nhập xác trở lại. Tiếng nói đưa tôi về với hiện tại:

- Các bạn thân mến! Nguyên xin thay mặt Vi cảm ơn các bạn đã đến đây chúc mừng sinh nhật cho Vi. Bây giờ xin mời các bạn nâng ly lên để chẳng những chúc mừng sinh nhật 18 tuổi cho Vi mà còn chúc mừng Vi vừa được lãnh bằng khen danh dự là học sinh giỏi toán nhất lớp 10 toàn trường.

Dứt lời, một tràng pháo tay tán thưởng vang lên. Mọi người cùng nâng ly một cách vui vẻ. Sau đó, tôi thấy gã con trai tên Nguyên cúi xuống hôn vào má Vi một cái và hai người tình tứ cùng cắt bánh sinh nhật với nhau. Trong thoáng chốc tôi đã hiểu ra tất cả. Thì ra nhỏ tránh mặt và xa hẳn tôi chỉ vì gã con trai này.

Sau vài giây trấn tĩnh, tôi chậm rãi đặt món quà sinh nhật trước cửa nhà nhỏ, vì tôi biết chắc chiếc váy màu xanh này rất hợp với nhỏ, và luôn tiện tôi tháo tấm thiệp xuống. Tôi không muốn nhỏ nhận ra tôi là chủ nhân của món quà đó. Tôi lầm lủi trên lề đường để cảm thấy trái tim mình đang bị nghiền nát ra từng mảnh với một nỗi buồn man mác xâm chiếm cả lòng tôi.

Chương 4: Con "Mọt Sách" Biết Yêu

Đêm hôm đó, tôi không tài nào ngủ được. Hể tôi nhắm mắt lại thì thấy ngay một dáng người con gái xinh đẹp đang nhảy múa trước mặt tôi. Tôi linh cảm có một chuyện gì rất không ổn. Tuy cái gã con trai tên Nguyên kia là lý do khiến nhỏ cắt đứt mọi quan hệ với tôi, song nhỏ vốn là một học sinh giỏi toán, cứ sao nhỏ lại cố tình giấu diếm tôi? Phải chăng nhỏ xem tôi như một trò đùa? Đùa xong cảm thấy chán vì nhỏ đã kiếm được một mục tiêu khác để đùa tiếp chẳng? Bây giờ tôi mới biết là mình hoàn toàn không hiểu nhỏ chút nào. Nhỏ giống như một bài toán, thoát nhìn cảm thấy rất dễ, nhưng đến lúc đi tìm đáp số, mới phát giác ra rằng bài toán không có đáp số, bởi đó là một nan đề phức tạp nhất.

Kế tiếp, tôi bắt đầu ôn lại những kỷ niệm vui vẻ mà tôi và nhỏ đã từng có bên nhau. Phải thành thật mà nhận xét rằng, chưa có một người nào đã làm cho tôi vui vẻ như là nhỏ, ngay cả người nhà của tôi cũng chưa từng mang đến những cảm giác như là nhỏ đã mang đến cho tôi. Nghĩ ngợi một hồi tôi cảm thấy đôi mắt mình từ từ khép lại lúc nào không hay. Trong giấc ngủ, tôi mơ thấy nhỏ với nụ cười xinh xinh của buổi ban đầu, mái tóc quăn ngoằn ngoèo làm tăng vẻ bướng bỉnh trên khuôn mặt của nhỏ, bằng đôi mắt ngây thơ, nhỏ nhìn tôi tinh nghịch hỏi: "Có bao giờ con mọt sách biết yêu không nhỉ?" Sau đó, tôi thấy nhỏ quay một vòng thật nhanh, tức thì nhỏ biến thành một người con gái dịu dàng trong một chiếc áo đầm với mái tóc dài đen mượt, nhỏ nhìn tôi bằng đôi mắt buồn dịu rồi đột nhiên bóng nhỏ lẩn khuất trong màn đêm đen tối. Tôi hốt hoảng la to: "Thúy Vi! Đừng bỏ anh!" Tiếng kêu làm tôi thức tỉnh, ánh nắng rọi vào phòng giúp tôi chợt hiểu đó chẳng qua là một giấc mơ.

Suốt ngày còn lại, tôi đứng ngồi không yên, ăn uống không vô. Tôi mở toang cánh cửa phòng, một cử chỉ mà tôi chưa từng làm qua bao giờ, mục đích mở cửa của tôi là mong mỗi người nhà ghé vào trò chuyện với tôi đôi lời. Nhưng rất tiếc, chả có người nào để ý đến căn phòng của tôi, bởi họ vốn hiểu xưa nay tôi chẳng thích ai quấy rầy đến cái giang san bé nhỏ của tôi, riêng chỉ có nhỏ là không mời mà vào, không kêu mà dạ, không gọi mà đi. Giờ tôi mới hiểu ra là nhỏ rất quan trọng đối với tôi. Thiếu nhỏ là như thiếu hẳn nụ cười.

Sau cùng, tôi quyết định đi tìm nhỏ để nói rõ lòng mình một lần, vì nếu tôi không tự tháo gỡ cái thút mắc này thì tôi sẽ chẳng bao giờ được yên cả. Dù nhỏ đã có bạn trai, nhưng tôi chỉ mong nhỏ lắng nghe tâm sự của tôi một lần, để rồi tôi tiếp tục sống với kiếp sống của con "mọt sách", còn nhỏ thì vẫn vui vầy bên ai kia.

Chương 5: Con "Mọt Sách" Biết Yêu

Đợi cho màn đêm vừa buông xuống, tôi vội vã thả bộ đến nhà nhỏ. Nhưng khi đứng trước nhà nhỏ, tôi thật sự thất vọng vô cùng, mới có 10 giờ tối mà đèn phòng khách chỉ lóe lên một ánh sáng nho nhỏ, chứng tỏ mọi người trong nhà đã ra đi chưa về hoặc đã ngủ sớm hơn thường lệ. Tôi buồn bã ngồi xuống bậc thềm cửa nhà nhỏ. Tôi bắt đầu suy đoán lung tung. Tôi thầm đoán rằng, gã con trai kia đang tổ chức sinh nhật riêng cho nhỏ? Cũng có thể đêm nay là đêm thứ bảy, hai người lại có hẹn đi chơi như mọi khi...

Tôi cứ ngồi nghĩ ngợi miên man được một lúc khá lâu thì chợt nhớ ra, nếu như lát nữa đây nhỏ đi về cùng với gã con trai đó, chắc chắn là tôi sẽ quẽ lắm. Tôi vụt đứng dậy, chưa kịp bước đi thì từ đằng xa, tôi phát hiện một dáng người con gái đang tiến dần đến tôi. Khi người con gái đó cách tôi chỉ chừng ba thước, tôi mới nhận ra là nhỏ. Chỉ vì tôi cứ ngỡ là nhỏ rất nhỏ con, nào ngờ nhỏ mang giày cao gót làm xém chút tôi không còn nhận được nhỏ nữa. Nhỏ mặc chiếc váy màu xanh giống hệt chiếc váy mà chị Ba tôi đã chọn cho nhỏ, trông nhỏ vẫn thướt tha và xinh đẹp như ngày hôm qua.

Khi nhỏ chỉ cách tôi chừng vài bước, nhỏ mới ngẩng đầu lên với đôi mắt hết sức kinh ngạc nhìn tôi. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, nhỏ lấy lại vẻ bình tĩnh ngay. Nhỏ đứng đó với nét mặt lạnh lùng, xa lạ, ánh mắt lộ vẻ chút mệt mỏi và hiều kỳ. Trong khi đó, tôi cũng đứng im lặng ngắm nhỏ. Tôi cảm thấy tay chân mình thừa thãi, miệng câm như hến. Bây giờ tôi mới thấm thía hai cái danh hiệu mà anh chị đã gán cho tôi : "Thằng nhà quê" và "con mọt sách".

Sau vài phút im lặng, tôi thu hết can đảm hỏi nhỏ:

- Em... - Lần đầu tiên tôi gọi nhỏ bằng "em" - ...Sao em lại về một mình? Sao người ta lại không đưa em về nhà?

Tôi cứ ngỡ là nhỏ sẽ hỏi tôi vì sao tôi biết được người ta của nhỏ, nhưng nhỏ thần nhiên đáp:

- Người ta vốn không biết sự bỏ đi đột ngột của em.

Câu trả lời của nhỏ khiến tôi phải suy nghĩ vài giây. Tại sao nhỏ lại bỏ đi đột ngột? À, chắc là nhỏ đang giận hờn người ta. Tôi tự thắc mắc rồi tự mình tìm lấy câu trả lời. Nhỏ tiếp tục im lặng, còn tôi thì trở nên lúng túng một cách kỳ lạ. Tôi cảm thấy nhỏ như đã thay đổi rất nhiều. Ngày xưa nhỏ vui vẻ, thao thao bất tuyệt bao nhiêu thì bây giờ nhỏ lại tiết kiệm lời nói bấy nhiêu.

Sau cùng, tôi chợt nhớ ra cái mục đích đến đây của mình, tôi bèn đem hết những gì thắc mắc trong lòng tự bấy lâu nay, trút ra một lượt:

- Anh không biết anh đã làm gì nên tội khiến chúng ta trở nên xa lạ như thế này? Vì sao em cắt đứt mối quan hệ tình cảm của tụi mình? Anh đã làm gì cho em buồn chẳng? Có phải vì sự hiện diện của Nguyên nên em không muốn anh quấy rầy đến em? Hẳn ta đã làm gì phật ý em khiến cho em phải bỏ ra về một mình trong đêm tối như vậy? Còn nữa, em vốn là một học sinh giỏi toán, cố sao em lại gạt anh ngay từ buổi ban đầu?...

Tôi còn rất nhiều điều muốn nói với nhỏ, nhưng tôi phát hiện nhỏ đang chăm chú nhìn tôi với một đôi mắt thật buồn. Ánh mắt lộ vẻ u uất khiến tôi bối rối, không biết phải nên tiếp tục ra sao. Tôi nhận thấy có hai giọt lệ sắp sửa trào ra từ khoé mắt của nhỏ. Nhỏ vội chớp mắt liên hồi, như cố gắng kiềm chế cho những giọt nước mắt kia đừng tuôn xuống má. Cuối cùng rồi nhỏ cũng mở miệng nói:

- Phải, em là một học sinh giỏi toán. Em cố tình giấu anh chỉ vì em muốn được làm quen với anh. Chẳng những em đã bị vẻ chững chạc, điềm đạm, của anh thu hút ngay từ đầu, mà càng làm bạn với anh, em càng thấy anh là một người có chiều sâu về nội tâm và là một người biết vạch rõ hướng đi của mình. Có lẽ sau khi nghe xong những lời này, anh sẽ cho rằng em là một người con gái đã bị ảnh hưởng quá nhiều bởi lối giáo dục của tây phương, nên mới không biết tự ái và mắc cỡ là gì. Nhưng chẳng phải chỉ có mình anh là có tự ái cao đâu. Em có thể bạo dạn tự mình chủ động làm quen với một người con trai xa lạ, nhưng không thể nào mãi làm một vật chướng ngại trong đường học vấn của anh, và điều quan trọng nhất là em vốn không phải là loại người con gái mà anh hằng mong đợi. Chắc hẳn mấy tháng vừa qua, ngày nào anh cũng chấp tay cảm ơn trời phật!

Mỗi một lời nói của nhỏ như đang đi sâu vào lòng tôi. Tôi cảm thấy những sợi dây thần kinh của tôi sau bao nhiêu ngày ngu muội nay bỗng nhiên trở nên tỉnh táo một cách lạ thường. Thì ra nhỏ buồn và giận vì cuộc đối thoại giữa tôi và chị Ba hôm nào. Mặc dù nhỏ nói mà trên mặt chẳng hề lộ vẻ lạnh lùng hay xa lạ như lúc đầu, nhưng tôi có cảm giác trong mỗi một câu nói của nhỏ đều ngụ ý ngầm oán trách tôi. Bất giác, tôi rất ân hận vì đã lỡ làm cho nhỏ buồn. Nhưng, niềm ân hận chưa kịp xóa tan thì nỗi thất vọng chợt dâng lên trong lòng tôi khi bất ngờ tôi nghĩ đến gã con trai kia. Tuy nhỏ đã tỏ bày tất cả, nhưng dẫu sao đó cũng là tấm chân tình trong thời gian nhỏ cận kề bên tôi, song có lẽ ngày hôm nay nhỏ đã sang xé trái tim mình cho người khác rồi. Nghĩ đến điều đó, tôi chua xót bảo:

- Hãy nói cho anh biết, em và người bạn trai tên Nguyễn kia đã bắt đầu từ khi nào?

Bấy giờ hai giọt nước mắt mới lăn dài trên đôi gò má hồng của nhỏ.

- Anh ấy chưa phải là bạn trai của em. Em chỉ mới chấp nhận sự đeo đuổi của anh từ khi em rời xa anh thôi.

Nhỏ dừng lại một chút, hơi cúi xuống nhìn chiếc váy mình đang mặc, rồi tiếp tục nói trong hơi thở nghẹn ngào:

- Nhưng mãi đến đêm nay em mới biết được mình không thể dối gạt người ta và dối gạt luôn cả chính mình. Vì em... em yêu chủ nhân của chiếc váy này. Vì... vì... em vẫn chưa quên được chủ nhân của nó... Vì thế em mới bỏ ra về mà không một lời từ giã hay giải thích với người ta...

Chao ơi! Nhỏ vừa mới nói gì làm cho trái tim tôi đập thình thịch liên hồi như thế này? Cùng lúc, một thứ cảm giác sung sướng pha lẫn mùi vị ngọt ngào đang tràn ngập cả tâm hồn tôi. Thì ra nhỏ vốn biết món quà sinh nhật đó là của tôi. Giữa lúc tôi còn đang đứng lặng người trong niềm hạnh phúc bất ngờ thì nhỏ hấp tấp bỏ đi như muốn chạy trốn khỏi nơi này. Nhanh như chớp, tôi cản nhỏ lại:

- Khoan đã, anh còn có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.

Dừng lại một chút, tôi tiếp:

- Anh đã nợ em một câu trả lời từ mấy tháng về trước. "Có bao giờ con mọt sách biết yêu không nhỉ?". Câu hỏi này của em đã làm anh mất ăn mất ngủ bao ngày qua. Em có biết chẳng, từ khi em rời xa con mọt sách khờ khạo này, từng giờ từng phút, đầu óc của nó luôn tràn ngập bởi hình bóng của em. Đó em thấy không, chẳng những con mọt sách biết yêu, mà là biết yêu từ lâu lắm rồi.

Dứt lời, tôi đánh bạo tiến thật gần đến trước mặt nhỏ. Bây giờ, nhỏ và tôi chỉ cách nhau có một gang tấc mà thôi. Nhỏ cúi mặt, lặng lẽ đưa tay quạt nước mắt. Tôi hồi hộp khẽ nâng cằm nhỏ lên. Những ngón tay của tôi bắt đầu di động lên trên mặt, mắt, và trán nhỏ. Tôi run run vén vài sợi tóc con đang rũ rượi trên má nhỏ qua một bên. Tôi thấy đôi mắt nhỏ đang nhìn tôi một cách say đắm, hai tròng mắt như muốn thôi miên tâm trí tôi. Trong giây phút ngỡ ngàng đó, tôi không biết phải tiếp tục phản ứng ra sao. Tôi trách mình chỉ biết có sách vở ở trường học, đã không chịu đọc tiểu thuyết, không chịu thọ giáo anh Hai vài chiêu về chuyện luyến ái của nam nhi, khiến cho giờ này phải bí lối bí đường như thế này.

Sau cùng, tôi chỉ biết hành động theo bản năng của mình. Những ngón tay của tôi bắt đầu mạnh dạn lần xuống môi nhỏ. Ôi, đôi môi trần trụi nhựa sống của nhỏ luôn luôn sẵn sàng nở những nụ cười tươi chào đón tôi. Bất giác, tôi không tự chủ được bản thân mình. Tôi hơi cúi xuống, hồi hộp đặt môi mình lên đôi môi bé bỏng của nhỏ. Mới đầu tôi chỉ định hôn phớt qua môi nhỏ, nhưng khi môi tôi chạm môi nhỏ, một hương thơm kỳ diệu của thịt da, của son phấn, và cảm giác nồng ấm ngọt ngào của đôi cánh môi mềm khiến tôi ngây ngất như vừa uống một chung rượu quý. Thứ men nồng tình yêu quả là một kích thích tố mãnh liệt giúp tôi bạo dạn hơn. Tôi vội vàng khóa nhỏ trong vòng tay ấm áp của mình. Nhỏ cũng đáp ứng một cách vụng về, nhưng cực kỳ nồng nhiệt. Chúng tôi im lặng hôn nhau, say đắm hôn nhau và trong cái giây phút thần tiên đó, tôi nghe rõ mỗi một nhịp đập tim của mình đều kèm theo hai tiếng: THUY VI!

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chúng tôi vẫn đứng yên lặng trong vòng tay của nhau. Lát sau, nhỏ ngẩng đầu lên, khẽ hỏi:

- Anh có thể hứa với em một điều được không?

- Điều gì thế?

- Đừng bao giờ gọi em là "nhỏ" nữa!

Tôi tươi cười bảo:

- Vậy em cũng đừng gọi anh là "anh nhà quê" hay "con mọt sách" nữa nhé?

Nhỏ trách nhẹ:

- Anh tỏ ra khôn ngoan hồi nào thế? Chưa hứa người ta mà đã ra điều kiện rồi!

Tôi lại cười:

- Khôn ngoan từ lúc anh nghe được một câu nói có ý nghĩa nhất: "Em yêu chủ nhân của chiếc váy này".

Nhỏ then thùng, đâm nhẹ vào ngực tôi vài cái.

Tôi vui vẻ gọi tên nhỏ:

- Vi nè!

- Dạ!

- Thôi không có gì.
- Anh quý quái thật!
- Anh học của em đấy!

Nhỏ cười khanh khách, sung sướng áp đầu vào ngực tôi.

Thật ra tôi muốn nói với nhỏ ba chữ: Anh yêu em. Song tôi biết dừng lại đúng lúc, vì tôi vừa lẫm nhẫm ra một điều rất quan trọng: Tình yêu không cần ngôn ngữ, tình yêu tự nó đã là thứ ngôn ngữ huyền diệu rồi.

Trúc Quỳnh

